

NORAI D'AMAR

Edicions del Buc fa salpar una nova barca, ara amb versos de Maria Josep Escrivà. Ja teníem ganes de tornar a navegar –naufragar– en la seua mar poètica. *Serena barca*, un llibre que *enamara*, perquè més enllà de poetitzar la mar i l'amor, Escrivà costreja les platges de la bellesa, la sensualitat i la puresa.

Dues barques de bocaterrosa, asedegades d'aigua, de vida. Una platja encara verge. Per poc de temps. Una mar d'ones i una mar de dunes. El naufragi immortalitzat per un fotògraf, primer. I, per una poeta, després.

La poeta és Maria Josep Escrivà i el poema, *Serena barca*. Com aquella cançó de Manolo García inclosa en el disc *Para que no se duerman mis sentidos*. Un poema que és (la) clau per al naixement d'aquest poemari de títol homònim, que immediatament ens fa evocar una barca abandonada al bressol d'unes aigües calmes. Segurament metàfora de l'estat de serenor en què es

Serena barca

MARIA JOSEP ESCRIVÀ / Autora

EDICIONS DEL BUC. LA POBLA DE FARNALS, 2016

101 pàgines / 978-84-943246-4-2 / 14 €

troba el jo poètic. Tanmateix, sabem que la mar –com la vida– pot embravir-se en qual-sevol moment i fer brandar la nostra barca i fer-nos caure-hi. Morir o naufragar ja dependrà de nosaltres. Un llibre suggeridor, madur, sensual i, també, juganer, amb remor de mar de fons.

Serena barca s'estructura en quatre seccions perfectament teixides, com una xarxa de pescador. En la primera, «Tipografiar el

buit», la poeta grauera escriu precisament de la necessitat d'escriure, sobretot després del naufragi –concepte ben present al llarg del llibre. Si havia encetat el poemari amb un alexandrí ben mesurat, ací es permet de fer les primeres juguines literàries. És el cas dels poemes

«Jocs malabars», «Àpat» (tot un poema escrit només amb la vocal a) i «Funambulisme d'ales». La poeta, en abandonar-se a la realització d'aquesta activitat plaent –el joc i la poesia– manifesta total llibertat i exterioritza la seua manera de ser, les seues emocions i els seus sentiments més ocults.

En la segona de les parts «El pou: l'origen», Escrivà ens fa submergir-nos en «una mar onejant de vida nova». La poeta trenca tots els tòpics i es refereix al pou com a origen i no com a final, caiguda o abisme. Com no podia ser d'una altra manera, en aquest bloc de poemes n'hi ha un, de títol idèntic, que dedica a la mare, on poa l'aigua primerenca –inici de tot–, capaç de calmar qualsevol set. Versos, en definitiva, on batega per damunt de tot el desig de viure.

En «Lentes estalactites», la tercera de les parts, trobem composicions de to elegíac; poemes per als que són morts: els amics, el bosc, l'esperança, la dignitat... i, també, el pas-sat. En cada poema, un dolor, una tristesa, una pèrdua. Una «gota inesgotable» que fa perpetuar l'abisme. Tanmateix, la poeta deixa un bri d'esperança, com el raïm de pastor que creix insensat dalt de qualsevol teulada.

Eros i Tànatos donant-se la mà, fonent-se, sent la mateixa cosa. Així, els últims dos versos d'aquest bloc de poemes de mort sentencien: «Tan cert com que, enllà del foc, / sempre, sempre venç el verd».

I amb aquest verd, amb aquesta esperança, Escrivà enllaça amb l'última de les seccions, la que alberga els poemes més eròtics i més sensorials: «On pastura l'esperit». De nou ens trobem amb la poeta més juganera, més suggeridora i, també siga dit, més valenta, ja que poetitza –o fóra millor dir *canta*– parts del cos ben oblidades en poesia, com ara el dit gorrí, els peus, el melic, el bescoll, el peçó (de l'orella)... masculins.

«On pastura l'esperit» ens retorna a la cita inicial del poemari: «La meua pàtria / és el lloc on pastura l'esperit», manllevada –lliurement– de la lletra de la cançó de Manolo García ja esmentada. I el cercle, com el de l'aigua, es tanca. Per tornar a començar. Perquè, com deia Joan Fuster, «l'única manera seriosa de llegir és rellegir».

MERCÈ CLIMENT

ENLLAÇOS ▾

FITXA

AUTORA